

לתגובות וזערות: שגיא 054-6868199

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,
בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל,
מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור
ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת
טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת
מרים ז"ל.

לקבלת העלון במייל – לשלוח
sagif_@walla.co.il :ל הודעה

שְׁפַת שְׁלוֹם

בס"ד עלון מס' 100 לשבת 21.6.2013 – תשע"ג תמוז יג'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

בְּלֶק

את כל אשר עשה ישראל לאמרי (כב,ב)

את כל אשר עשה ישראל לאמרי אותיות "אמר לי" – רמזו בעלי המוסר: הקב"ה רוצה "שפל אשר עשה ישראל" דהיינו כל מה שעושים עם ישראל – כל המצוות, המעשים הטובים, לימוד התורה, אמר לי – הקב"ה מחפש את האדם שיסגור על עם ישראל.

ויגר מואב מפני העם מאד (כב,ג)

"ויגר" אותיות גיור, בלק פחד מהגיוור. שהיו ישראל מגיירים את הבאים אליהם וחשש אולי יגיירו את כל האומות הגרים סביבותיו וישאר רק הוא ואומתו לבד ואין לו כח לבוא נגד ישראל ונגד האומות שהתגיירו. זהו שאמר (בפסוק ד'): "עתה ילחכו הקהל" – הישראלי, "את כל סביבתינו פלחך השור" – להכניסם תחת כנפי השכינה. (מנחת העני).

וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים בידם (כב,ז)

בספר 'פנינים משלחן הגר"א' (דף רעו), מובא מעשה: אודות פלוני שהגיע לחצר בית הכנסת הגדול שבוילנא, והראה מופתים נפלאים, וגילה סודות ועתידות בפני כל, כאשר באו לספר זאת לגאון מוילנא, הוא הורה להם לבדוק אם בשעת מעשה, אותו פלוני אוחז בידו חפץ כל שהוא, לאחר שבדקו הודיעו לו כי אכן הוא תופס בידו מקל, ציוה עליהם הגר"א ליטול זאת ממנו, ותיכף ומיד סר כוחו מעליו ופסק מנפלאותיו. הגר"א הסביר להם, כי כל מעשיו ועניינו של אותו אדם כשפים הם, שכן כך פועלים הקוסמים את קסמיהם, בנקיטת חפץ כלשהו בידם, כמו שנאמר אצל זקני מדין "וקסמים בידם".

ונספר כאן באותו ענין, שהגיעו פעם להרה"ק הדברי יואל מסאטמר זיע"א, ואמרו לו שיש אדם הצופה מסוף העולם ועד סופו... שאל הרבי, האם הוא תלמיד חכם? ומשהשיבו לו בשלילה, אמר להם שלא יתכן שהוא צופה מסוף העולם ועד סופו... והביא ראיה לכך מהגמרא (נדה לב) "שבשעה שהעובר במעי אימו בא מלאך ומלמדו תורה, והוא גם צופה מסוף העולם ועד סופו, וכשעוקר לצאת, בא מלאך ומשכח תלמודו". וקשה, מדוע לא נאמר גם שהמלאך מפסיק ממנו את כוח הראיה מסוף העולם ועד סופו? שמע מינה, המשיך הרבי ואמר: שאם הוא משכח תלמודו, בהכרח מפסיק גם לצפות למרחוק.

ויחר אף אלהים פי הולך הוא (כב,כב)

מובא בספר "הצדיק רבי שלמה": הגמרא במסכת ברכות (ז,א) מספרת: על צדוקי אחד, שכנו של רבי יהושע בן לוי, שהיה מציק לו מאד, ורבי יהושע בן לוי רצה להפטר ממנו. ישנו רגע מסוים ביום, לפנות בוקר, שבו יש חרון אף בעולם, ורצה רבי יהושע בן לוי להיות ער באותו רגע כדי שיוכל לקלל את אותו צדוקי, ולבטח קללתו תתקיים. ואימתי חל רגע זה? יש דרך לדעת זאת: כשכרבוולתו של תרנגול לבנה לגמרי. נטל רבי יהושע בן לוי תרנגול והמתין לרגע המדויק. כשהגיע הרגע – נרדם. הבין ריב"ל שמן השמים כוונתו שלא תתמלא בקשתו. בלעם שרצה לקלל את ישראל, רצה לכוון את הרגע שבו הקב"ה כועס. מה עשה? לקח תרנגול וחיכה לרגע המתאים, אלא שראה שהוא מתחיל לנמנם, וכדי שלא להירדם החל ללכת הלך ושוב. זהו שנאמר: "ויחר אף אלהים פי הולך הוא" – היה עליו כעס משמים על שהתעקש שלא להרדם ולכוון את קללתו לרגע כעסו של הקב"ה.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי הָאֲתוֹן וְהֵאמֵר לְבַלְעָם מִה עָשִׂיתִי לָךְ פִּי הַפִּיתָנִי זֶה שְׁלֹשׁ רְגָלִים (כב,כח)
רמזה לו האתון לבלעם: אתה מבקש לעקור אומה החוגגת שלוש רגלים בשנה" (רש"י). נשאלת השאלה,
וכי רק את שלושת הרגלים מקיימים ישראל? למה רמזה לו האתון דווקא על מצוה זו, שאותה מקיימים
ישראל, והוא רוצה דווקא אותה לעקור?

מובא בשם הגאון מוילנא זצ"ל: שכתוב במדרש שהקב"ה אמר לבלעם: אם תעקור את עם ישראל – מי
יקיים את התורה? והלא חזרתי על כל אומה ולשון ולא רצו לקבלה, אלא ישראל, השיב בלעם: אני אקיים
את התורה!... וכאן בדבריה, השיבה לו האתון על טענתו זו, ברומזה לו דווקא על שלושת הרגלים, שאותם
מקיימים ישראל. ואמרה לו: אתה, בלעם, לא יכול לקיים את מצוות העליה לרגל, שהרי אתה חיגר וסומא
באחת מעיניך, ופטור ממצוות הראיה ככתוב (דברים טז, טז): "שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי ה'
אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בְּחַג הַמִּצְוֹת וּבְחַג הַשְּׂבָעוֹת וּבְחַג הַסֻּפּוֹת", יצא זה שסומא ואינו רואה, שפטור
ממצוות הראיה, "ואם כן, אין אתה יכול כבר לקיים את כל התורה..."

מִרְן אַדְמוֹר מְמִישְׁקוּלִץ שְׁלִיט"א פִּירֵשׁ:

דהנה מובא בגמרא (פסחים ח,ב) "שְׁלוּחֵי מִצְוֵה אֵינָם נִיזְוֵקִין לֹא בְּהַלִּיכְתָּן וְלֹא בְּחִזְרֵתָן", מנלן "שְׁלוּשׁ
רְגָלִים". כיוון שבשלוש רגלים, כתוב (שמות לד,כד): "וְלֹא יִחְמַד אִישׁ אֶת אֲרֻצָּךְ בְּעֵלְתְּךָ לְרֹאשׁוֹת אֶת פְּנֵי ה'
אֱלֹהֶיךָ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה" ולומדת מכך הגמרא שרכושו של האדם לא ינוק כשעולה לרגל, וקל וחומר
שהאדם עצמו לא ינוק. והרי עם ישראל עוסקים כל היום במצוות, או שהם הולכים למצווה (תפילה, לימוד
התורה, עשיית חסד וכו'), או שהם חוזרים ממצווה, והם בגדר "שְׁלוּחֵי מִצְוֵה" שאינם ניזוקין. ובלעם רצה
לקלל ולהזיק לעם ישראל. אז פתח ה' את פי האתון, ואמר לבלעם "מִה עָשִׂיתִי לָךְ פִּי הַפִּיתָנִי זֶה שְׁלֹשׁ
רְגָלִים" הרי משלוש רגלים אנו לומדים שעם ישראל אינם ניזוקין, ואיך אתה רוצה להזיק לעם ישראל? לא
תצליח! כיוון שעם ישראל הם שלוחי מצווה ואינם ניזוקים, שזה אנו לומדים מ"שְׁלֹשׁ רְגָלִים"...

בדרך אחרת פירש 'הכלי יקר': ויתכן עוד לפרש "זֶה שְׁלֹשׁ רְגָלִים" שרמז לו איך אתה רוצה לעקור אומה
המחזקת בג' דברים אשר עליהם העולם עומד ככתוב במשנה באבות (א,ב): "עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם
עוֹמֵד, עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל גְּמִילוּת חֶסְדִּים", כי ביטולם הרס כל העולם ורמוז: גְּמִילוּת חֶסְדִּים
במה שאמר (כב,כג): "וְתִלְךָ בַּשָּׂדֶה" – כי עיקר הגְּמִילוּת חֶסְדִּים מן הַשָּׂדֶה ע"י תרומות ומעשרות ולקט
שכחה פיאה. וְהָעֲבוּדָה שבבהמ"ק שנמשל לכרם רמז לו "בְּמַשְׁעוֹל הַכְּרָמִים" (כב,כד). ורמז לַתּוֹרָה – כתוב
(כב,כו): "בְּמָקוֹם צָר אֲשֶׁר אֵין דָּרֶךְ לְנִטּוֹת יָמִין וּשְׂמָאוֹל" – זהו רמז לתורה הקדושה שממנה אסור לזוז ימין
ושמאל.

אָפֶס קָצְהוּ תִרְאֶה וְכֹלוּ לֹא תִרְאֶה (כג,יג)

מובא בספרים הקדושים שכדי לעלות במעלות עבודת השי"ת, צריך לעשות זאת במתינות ולא במרוצה
וחפזון, אלא ממדרגה למדרגה תעלינו, ובצורה כזאת יכול לזכות האדם לעלות למדרגות גבוהות. ועל כן
יבואר: "אָפֶס קָצְהוּ" – אם יתחיל מן הקצה מעט מעט אזי "תִרְאֶה", אולם "וְכֹלוּ" – אם רוצה בפעם אחת
לעלות מדרגות רבות אזי עלול ליפול ו"לֹא תִרְאֶה" (עלון פניני השבוע).

אָפֶס קָצְהוּ תִרְאֶה וְכֹלוּ לֹא תִרְאֶה (כג,יג)

כמה שהאדם יעמול וילמד את תורתנו הקדושה יוכל רק לזכות ל: "אָפֶס קָצְהוּ תִרְאֶה" – שיזכה לדעת רק
"אָפֶס קָצְהוּ" של התורה, אבל "וְכֹלוּ לֹא תִרְאֶה" – התורה רחבה כמו הים, כמה שתקח מהים, לא יחסר
ממנה ולא תוכל לזכות בחיך ללמוד את כולה.

אָפֶס קָצְהוּ תִרְאֶה וְכֹלוּ לֹא תִרְאֶה (כג,יג)

כתוב (שמואל א' טז, טז): "הָאָדָם יִרְאֶה לְעֵינָיו וְה' יִרְאֶה לְלִבָּב". בס"ד אפשר לומר על דרך המוסר: כאשר
אתה מסתכל על מעשיו של אדם, תדע שרק "אָפֶס קָצְהוּ תִרְאֶה" – אתה יכול לראות רק מה שענין רואות,
אבל "וְכֹלוּ לֹא תִרְאֶה" – אין לנו יכולת לראות את כל מעשיו של האדם. וגם שנראה שיש מקום לשפוט
לכף חובה, מאחר ויהודי הוא בחזקת גומל חסדים, ביישן ורחמן (כמו שדורשת הגמרא 'יבמות עט,א)
תשפוט אותו לכף זכות.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

לא איש אל ויכזב ובן אדם ויתנחם ההוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה. הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה (כג, יט-כ) בס"ד נראה לרמוז: ישנם כמה סוגי אנשים וזה רמוז בפסוק: לא איש אל – איש ר"ת אדם ירא שמים – כלומר אדם שהוא לא בדרגת איש אל – "ויכזב" – זו אכזבה לקב"ה. וישנם אנשים שתמיד מסתכלים על המעשים של אחרים ומזה מתנחמים ועל זה כתוב: ובן אדם ויתנחם: "ההוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה" – אומרים מה אתה רוצה ממני תסתכל על ההוא, הוא גם אמר ולא עשה, דיבר ולא קיים, אז מי אני ומה כוחי. ועוד יש אנשים שכל הזמן מבקשים מאחרים שיברכו אותם אבל הם בעצמם לא משיבים להם ברכה ועל זה נאמר: הנה ברך (מלשון ברכה) לקחתי, וברך (ברכה) ולא אשיבנה.

לא הביט און פיעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו (כג, כא) בספר 'אוצרות התורה (בלק, דף ערה) מבאר: וזה שאמר בלעם: לא הביט און פיעקב ולא ראה עמל בישראל דהיינו אצל 'ישראל' לא רואה און ועמל, יען כי "ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו" – גם כאשר חוטאים מורא מלך עליהם. וביאר 'האבן עזרא' על הפסוק בתהילים (סב, יג): "ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו" – דוד המלך ע"ה מודה לה' שעשה חסד עם בני האדם, והזהירם ומודיעם כי הוא ישלם לאיש כמעשהו, הכוונה, ה' יתברך התחסד עמנו והזהירנו את עונשי העבירות, כי אפילו אם יחטאו, לא ישבעו ממנה כל הצורך ויקל העונש. וזה שאמר דוד: "ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש" – החוטא – "כמעשהו" – כפי מעשה העבירה שעשה, בפחד ומורא, ולא הנה מהעבירה, וממילא עונשו מופחת.

ונאם הגבר שתם העין. נאם שמע אמרי אל אשר מחזה שדי יחזה נפל וגלוי עינים (כד, ג-ד) הרה"ק רבי ישראל מרוזין זיע"א פירש את הכתוב כאן כדברי חיזוק ועידוד לכל אחד, וכך הוא מסביר: "נאם הגבר" – שאדם פשוט כאשר אין הולך לו כרצונו אומר הוא: "שתם העין" – שכביכול אין הקדוש ברוך הוא מפקח עליו, אבל "שמע אמרי אל" – היינו ירא שמים אשר שומע אל ה' הוא "יחזה" כי גם כאשר הוא "נפל" גם אז "גלוי עינים" הקב"ה מפקח עלי ומשגיח עלי מן השמים, וכך הוא רצון הבורא כדי להביא אותי אל תיקוני השלם שבשבילי ירדתי לעולם הזה..

ההבדל בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע המשנה באבות (פרק ה', משנה יט'): "כל מי שיש בידו שלשה דברים הללו, מתלמידיו של אברהם אבינו. ושלשה דברים אחרים, מתלמידיו של בלעם הרשע. עין טובה, ורוח נמוכה, ונפש שפלה, מתלמידיו של אברהם אבינו. עין רעה, ורוח גבוהה, ונפש רחבה, מתלמידיו של בלעם הרשע. מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע. תלמידיו של אברהם אבינו, אוכלין בעולם הזה ונוחלין בעולם הבא, שנאמר (משלי ח): "להנחיל אהבי יש, ואצרתיהם אמלא". אבל תלמידיו של בלעם הרשע יורשין גיהנם ויורדין לבאר שחת, שנאמר (תהלים נה): "ואתה אלהים תורידם לבאר שחת, אנשי דמים ומרמה לא יחצו מימיהם, ואני אבטח בה".

תלמידיו של אברהם אבינו: עין טובה – מסתפק במה שיש לו ואינו חומד ממון אחרים. רוח נמוכה – ענוה יתירה, נפש שפלה – זהירות ופרישה מן התאוות (רבי עובדיה מברטנורא). תלמידיו של בלעם הרשע: עין רעה – קנאה, רוח גבוהה – גאווה וכבוד, ונפש רחבה – תאוה.

שואל רבי לייב חסמן זצ"ל, מה החידוש כאן של המשנה? שתלמידיו של אברהם נוחלים עולם הבא, ושל בלעם יורשין גיהנם? וכי לא ידענו זאת בעצמנו? אלא, מתרץ: אם נתבונן נראה שההבדל בין תלמידיו של אברהם לתלמידיו של בלעם הן מידות!! מה מבדיל את האדם בין גן עדן לגיהנם? המידות שלו.. וזה יסוד גדול לכל אדם העובד את ה', שידע שתורה ומצוות לבדם לא יביאו אותו לנחול עולם הבא, אלא עבודת המידות היא זאת שתכריע אם הוא יזכה להיות מבין תלמידיו של אברהם אבינו או חלילה בלעם הרשע.

יזל מים מדליו (כד, ז)

דרשה הגמרא במסכת נדרים (פא, א): "הזהרו בבני עניים שמהן תצא תורה שנאמר: "יזל מים מדליו". כתוב במשנה באבות (ד, ט): "רפי יונתן אומר, כל המקיים את התורה מעני, סופו לקיימה מעשר". אדם שמקיים התורה מעני – דהיינו 'עני' בהבנת התורה, אם ילמד ויעמול "סופו לקיימה מעשר" – שיזכה להיות עשיר בהבנתו בתורה, ומי לנו גדול כמו רבי עקיבא? שהתחיל רק בגיל 40 ללמוד ונעשה גדול בתורה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ובמסכת מנחות (כט,ב) מובא: "בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות, אמר לפניו רבש"ע מי מעכב על ידך? אמר לו אדם אחד יש שעתידי להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתידי לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות, אמר לפניו רבש"ע הראהו לי, אמר לו חזור לאחורך, הלך וישב בסוף שמונה שורות ולא היה יודע מה הן אומרים, תשש כחו כיון שהגיע לדבר אחד, אמרו לו תלמידיו רבי מנין לך? אמר להן: הלכה למשה מסיני, נתיישבה דעתו (של משה) חזר ובא לפני הקב"ה אמר לפניו: רבוננו של עולם יש לך אדם כזה (רבי עקיבא) ואתה נותן תורה על ידי? אמר לו (הקב"ה למשה): שתוק כך עלה במחשבה לפני.

– רבי עקיבא התחיל רק בגיל 40 ללמוד תורה, התחיל מכלום, לא ידע א'–ב' וזכה לעלות מעלה ומעלה בתורה הקדושה, צריך לדעת כל אדם שמתחזק גם שכרגע הוא 'עני' בתורה, אם ישב וילמד ויעמול יזכה לגדול בתורה ועוד אמרו חז"ל: "תורה מונחת בקרן זוית כל הרוצה ליטול יבוא ויטול" – כל מי שחפץ ללמוד תורה יכול לבוא וללמוד, כיום ברוך השם לא חסר בתי מדרש, כוללים או בתי כנסת, רק צריך רצון.

איך זוכים לתורה ולהינצל מיצר הרע?

אם רעב שונאך האכלהו לחם ואם צמא השקהו מים (משלי כה,כא)

פירש רש"י: ורבותינו פירשוהו על יצר הרע, אם רעב הוא ואומר לך להשביעו בעבירות, משוך את עצמך לבית המדרש והאכילהו מלחמה של תורה, וכן השקהו מים מימיה של תורה. **וכתב הערוך השלחן** (סימן רמו סעיף ה): שאין שום תרופה לשבירת היצר הרע מלבד התורה, כמאמר רבותינו בקידושין (ל): בראתי יצר הרע, בראתי תורה תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו. וכן אמרו במסכת סוטה, שהתורה מגינה מן היסורים, ומצילה מהיצר הרע. **וכתב מרן החיד"א** בספר חומת אנך (משלי פרק כה): חקרתי אני, שמי שיש לו יראת שמים, מבטל היצר הרע, וכן מי שיש לו ענוה, אין סטרא אחרא שולטת עליו, **ואם כן קשה** אמאי אמר הקדוש ברוך הוא בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין, מדוע דווקא תורה, והרי גם מי שיש בו יראת שמים וענוה יכול לבטל את היצר. **ותירץ**, שיראה וענוה מועילים לבטל היצר הרע, אבל לא יועילו לעשות היצר הרע לטוב, אבל התורה מלבד שהיא מצלת מיצר הרע, מועלת לעשות היצר הרע טוב, ולכן אמר בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין, שכמו שהתבלין מכשיר ומתקן את האוכל לאכילה, כך התורה מתקנת את היצר הרע ומכשירה אותו להיות טוב. (ואין למו מכשול).

ויען בלעם ויאמר אל עבדי בלק אם יתן לי בלק מלא ביתו פסח וזהב לא אוכל לעבר את פי ה' (כד,יג)
"מלא ביתו פסח וזהב" – למדנו שנפשו רחבה ומחמד ממון אחרים (רש"י). מסופר כי הרה"ק בעל הדברי יואל מסאטמר זיע"א, כינס פעם אסיפה מיוחדת בענין צדקה ודיבר לפני הקהל, ושאל על דברי רש"י הנ"ל, שמכאן למדנו שנפשו רחבה ומחמד ממון אחרים, ואילו במשנה אבות (פרק ו' משנה ט') מסופר: **"שאמר רבי יוסי בן קסמא, פעם אחת הייתי מזהלך בדרךך ופגע בי אדם אחד, ונתן לי שלום, והחזרתי לו שלום, אמר לי, רבי מאיזה מקום אתה, אמרתי לו, מעיר גדולה של חכמים ושל סופרים אני, אמר לי, רבי רצונך שתדור עמנו במקומנו ואני אתן לך אלף אלפים דנרי זהב ואבנים טובות ומרגליות, אמרתי לו אם אתה נותן לי כל פסח וזהב ואבנים טובות ומרגליות שבעולם, איני דר אלא במקום תורה"**.

ודייק הרב מסאטמר שכתוב: **אמר רבי יוסי בן קסמא** אפילו אם אתה נותן לי כל פסח וזהב ואבנים טובות ומרגליות **"שבעולם"**, איני דר אלא במקום תורה. לכאורה ביקש רבי יוסי בן קסמא הרבה יותר מבלעם ולא ראינו שכתוב עליו שנפשו רחבה? אלא ההסבר הוא: דבשביל מה צריך הרשע כסף ולמה כל כך גדולה תאוותו לכך? – אלא, זאת רק בשביל ביתו לצורך עצמו ולהנאתו, ומדוייק שאמר בלעם **"אם יתן לי בלק מלא ביתו"** פסח וזהב. מה שאין בן, הצדיק צריך כל פסח וזהב **"שבעולם"** דייקא, כי צריך את הכסף בשביל להחזיק את **'העולם'** לתומכם ולחזקם לראות למי חסר ולמי צריך לשלוח מתנת יד.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון בן פנינה, אמיר בן פנינה, ענבל בת פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רות בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. רפואה שלמה: לציפורנה בת מורוור, לציפורנה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, משה בן שושנה. לעילוי נשמת: הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל.
הקמנו אתר בשבילכם (שיעורי תורה, עלונים): <http://shayolamot.weebly.com>